

Piatok 18. marca 2016

Text: 1M 22, 1 – 14 (15 – 19)

¹Po týchto udalostiach Boh skúšal Abraháma. I riekol mu: Abrahám! Odpovedal: Tu som.

²Vtedy On riekol: Vezmi svojho syna, svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ, chod' do krajiny Mórija a obetuj ho tam ako spaľovanú obeť na vrchu, o ktorom ti poviem.

³Nato Abrahám včasráno osedlal osla a vzal so sebou svojich dvoch sluhov aj syna Izáka. Keď na štiepal drevo na spaľovanú obeť, vstal a šiel na miesto, o ktorom mu Hospodin povedal. ⁴Na tretí deň Abrahám pozdvihol oči a zďaleka uzrel to miesto. ⁵Vtedy Abrahám povedal svojim sluhom: Zostaňte tu i s oslom, zatiaľ ja a chlapec pôjdeme až ta, pokloníme sa Bohu a vrátíme sa k vám. ⁶Potom Abrahám vzal drevo na spaľovanú obeť, naložil ho na syna Izáka, sám však vzal do ruky oheň a meč, a tak šli vedno obaja. ⁷Tu oslovil Izák otca Abraháma: Otče môj! Ten povedal: Čo chceš, syn môj! A on odvetil: Hľa, tu je oheň i drevo, kde je však baránok na spaľovanú obeť? ⁸Nato povedal Abrahám: Boh si vyhlíadne baránka na spaľovanú obeť, syn môj. Tak išli vedno obaja. ⁹Keď však došli na miesto, o ktorom mu povedal Hospodin, Abrahám tam postavil oltár, naukladal drevo, zviazal syna Izáka a položil ho na oltár navrch dreva. ¹⁰Keď Abrahám vystrel ruku a vzal nôž, aby zarezal syna, ¹¹zavolať na neho z neba anjel Hospodinov: Abrahám, Abrahám! A ten odpovedal: Tu som. ¹²Tu mu on riekol: Nevystieraj ruku na chlapca a neublížuj mu, lebo teraz som spoznal, že sa bojíš Boha, a neodoprel si mi ani svojho syna, svojho jediného syna. ¹³Vtedy Abrahám pozdvihol oči a zbadal, že v húšti je baran zachytený za rohy. Abrahám šiel, vzal barana a namiesto svojho syna ho obetoval ako spaľovanú obeť. ¹⁴Vtedy Abrahám pomenoval to miesto: Hospodin si vyhlíadne, ako sa podnes hovorí: Na vrchu si Hospodin vyhlíadne. ¹⁵Potom anjel Hospodinov zavolať z neba na Abraháma druhý raz ¹⁶a riekol: Prisahám na seba - znie výrok Hospodinov: Pretože si to urobil a neodoprel si mi svojho jediného syna, ¹⁷veľmi ťa požeňm, a tak veľmi rozmnožím tvoje potomstvo, že ho bude ako hviezd na nebi a ako piesku na brehu morského, tvoje potomstvo zaujme mestá svojich nepriateľov. ¹⁸A v tvojom potomstve požeňnané budú všetky národy zeme, pretože si poslúchol môj hlas. ¹⁹Nato sa Abrahám vrátil ku svojim sluhom. Potom vstali a spolu šli do Beér-Šeby; a Abrahám býval v Beér-Šebe.

Piesne: ES č. 243, 484

Zamyslenie nad Božím slovom:

Často sa stáva, že si v živote prajeme mnoho vecí. Mnoho chceme v živote dosiahnuť, mnoho si chceme dokázať. V Abrahámovom prípade to bola túžba po dedičovi. Po dlhom čakani sa jeho veľká túžba napokon splnila a dostal to, po čom najviac túžil: syna Izáka. Už sa zdalo, že Abrahámov život bude plynúť bez nejakých veľkých problémov či záťaž, keď prišla tá najväčšia skúška: Pán Boh ho požiadal, aby mu obetoval ako spaľovanú obeť toho jediného syna, ktorého mu daroval. Aj my sme často stavaní pred ťažké životné skúšky, kde je naša viera skúšaná. Otázka je, či v týchto skúškach obstojíme. Sme ochotní pre splnenie nejakej svojej najväčšej túžby aj niečo obetovať? Mnohokrát naša viera je chabá, trpezlivosť krátka a stáva sa, že ani presne nevieme, čo chceme v živote dosiahnuť, nevieme, čo by nás urobilo šťastnými a vyrovnanými. Keď nám Pán Boh splní jednu túžbu, hneď túžime po niečom inom. Na rozdiel od nás Abrahám vedel presne, čo chce, a vedel aj poslúchať Boží hlas, ktorý my často ignorujeme. Určite pre neho nebolo ľahké pripraviť drevo, vziať syna, zviazať ho a položiť na obetný oltár, ale veril, že Pán Boh vie, čo robí. „*Keď Abrahám vystrel ruku a vzal nôž, aby zarezal syna, zavolať na neho z neba anjel Hospodinov: Abrahám, Abrahám! A ten odpovedal: Tu som. Tu mu on*

riekol: Nevystieraj ruku na chlapca a neubližuj mu, lebo teraz som spoznal, že sa bojíš Boha a neodoprel si mi ani svojho syna, svojho jediného syna. “ Kto z nás by bol schopný obetovať Pánu Bohu tú najdrahšiu vec, ktorú máme? Kto by bol schopný obetovať vlastné dieťa, ak by si to Hospodin želal? Priznajme si, že sa od Abraháma máme čo učiť, a nie je toho málo. Naša viera a dôvera krívajú v mnohých oblastiach nášho života a potom sa ešte divíme, že sme nešťastní a neschopní žiť plnohodnotný život tu na zemi. Vážme si dary darované nám samým Pánom Bohom, ale nezabúdajme, že naše srdce má patriť len Bohu, že má zostať Božie a v žiadnom prípade nemá prilnúť k tomu, čo nadobudneme alebo dostaneme. Len viera a dôvera v Pána Boha nás urobia šťastnými, vyrovnanými a spokojnými s tým, čo máme. Amen.

Modlitba:

Pane Bože drahý, prosím Ťa, prispor mi viery. Často zlyhávam, padám na kolená a neviem ako ďalej. Nie som schopná vážiť si tak veľmi, ako by som chcela, dary, ktoré mi darúvaš. Neviem ich dostatočne použiť na pomoc blížnemu. Nauč ma oveľa viac Ťa dôverovať, veď Ty vieš najlepšie, čo robíš a ako musíš aj moje srdce meniť, aby som Ťa konečne milovala tak veľmi, ako chcem, a počúvala Tvoj svätý hlas tak, ako túžim. Prosím, buď so mnou trpezlivý, drahý Pane, aj keď mne tá trpezlivosť často chýba. Veď ma za ruku cestou života, po ktorej mám kráčať. Amen.

Mgr. Dana Murínová, námestná farárka v CZ ECAV Lovinobaňa (NOS)